

Komjáti Kitty: FEFF 2015

Egy hosszú, néhol viszontagságos, de amúgy mókás vonatút után érkeztünk meg Udinébe. A szállás elfoglalását követően azonnal belevetettük magunkat a fesztivál forgatagába. Egy gyönyörű mediterrán város és barátságos emberek fogadtak minket. Részemről ez volt az első külföldi filmfesztivál látogatásom, úgyhogy különösen izgatott voltam. A FEFF minden évben meghív filmes diákokat, illetve ingyenes szállást is biztosítottak számunkra, így ezt egy remek és kihagyhatatlan

lehetőségnek tartottam. Előzetes tanakodások után végül a fesztivál utolsó turnusára esett a választásunk.

Filmek valóságos áradata várta a fesztivál látogatókat, akikből egyébként nem is volt kevés, az esti vetítéseken ugyanis kigyózó sorok fogadtak minket. Mi csupán egy helyszínen mozogtunk, a Teatro Nuovo nevezetű színházban, ami a fesztivál fő színhelye volt, de emellett még három másik helyen is várták a filmrajongókat.

A fesztivál megnyitóján, amiből mi sajnos kimaradtunk, Jackie Chan tette tiszteletét, és filmje, a *Dragon Blade* volt a fesztivál nyitófilmje. Idén tizenhetedik alkalommal rendezték meg a FEFF-et, és talán egyre nagyobb népszerűségét is jelenti egy ekkora ikon, az ázsiai filmek legendás színészének a jelenléte. A fesztivál célja, hogy a távol-keleti filmeket megismertessék a nyugati kultúrával.

A filmek elég széles skálán mozogtak a műfajok tekintetében, néhol mi is felkaptuk a fejünket egy-egy film meghatározásánál. *Swimming pool psycho* horror, *crazy apocalyptic comedy*, *condom-comedy*, csak hogy egy párat említsek.

Az egyik kedvenc alkotásom a FEFF-ről a *Gangnam Blues*, melynek nemzetközi premierje a fesztiválon volt. PSY 2012-es száma óta tudjuk, hogy Gangnam a földkerekség egyik legmenőbb helye. A Yoo Ha rendezte 2015-ös film goodfellas dramaként szerepelt a programfüzetben és ez a meghatározás abszolút helyén is való. Az 1970-es évek Szöuljában játszódik a film, mondhatni Scorsese *Goodfellasa* keveredik a *Gangs of New Yorkkal*. A rendező ezzel a filmjével tért vissza a gengszter műfajhoz, 2006-os *A Dirty Carnival* című - a műfajon belüli nagy kedvenc - filmje után.

A főszereplő két árva fiú, Jong Dae és Yong Gi, akik testvérnek fogadták egymást. Az árvaház óta együtt töltik mindennapjaikat, az utcán dolgoznak, üveg és papírgyűjtésből élnek. Értesítőt kapnak, hogy hagyják el otthonukat, mivel azt átépíteni kívánják. A kilakoltatás napján egy harc tör ki, aminek

következtében a bandafőnök színei elé kerülnek, akinek éppen pár emberre lenne szüksége, így beveszi őket a csapatba. A történetek közben azonban a testvérek elválasztódnak egymástól, és ez adja majd meg a cselekmény kulcspontját. A fiúk története azonban csak a háttérét adja egy fikcionális sztorinak, amely azt meséli el, hogy Gangnam hogyan lett egy békés földből burjánzó metropolis. A rendező különböző kétes alakokat, korrupt tisztviselőket mutat be nekünk, akik mind a föld után áhítoznak a meggazdagodásuk érdekében. A Scorsesei hasonlatok ellenére a rendező saját világot teremtett, amelynek Gangnam áll a középpontjában, így talán felesleges is hasonlóságokat keresgetni. A forgatókönyv végig pörgős és feszes marad. Távol-Keleten, így Koreában

teljesen másképp működnek a gengszterfilmek. Bűnszervezetek helyett ott családok vagy éppen dinasztiák harcolnak egymással, a szebb jövő érdekében. A két főhős barátsága a bandájukhoz való hűség útjába áll és valamelyiket képtelenek lesznek feladni. A film nem riad vissza a társadalomkritikai, illetve néhol brutális hangnemtől, cinizmusra töretlen. Soha nem engedi magának, hogy a felesleges romantika az útjába álljon, inkább arra a társadalmi rothadásra koncentrál. A karakterek mind ellentmondóak, őrlődnek a még valamennyi megmaradt emberségességük és alattomos tetteik között. Ez a film roppant szórakoztató stilizált erőszakosságával, illetve mind politikai és társadalmi szempontból meglévő relevánságával.

A másik film, amit mindenképpen megemlítenék a *Parasyte*, amely egy két részes alkotás, Takahashi Yamazaki rendezésében. A nem kevés 228 perces játékidővel operáló filmről elsősorban a műfajok keveredése jut eszembe, body-horror, akció és vígjátéki elemeket felvonultatva. Egy földönkívüli törzs szállja meg bolygónkat, paraziták formájában, akik csak úgy képesek a túlélésre, ha találnak maguknak egy gazdatestet és az agyát megszállják. Főhősünk esetében a dolog balul sül el, így a parazita csupán a karját szállja meg, így a jövőben kénytelenek lesznek együttműködni. Nem csupán összeszoknak, de barátság is alakul ki köztük. Nem sok időbe telik, míg a többi parazita üldözőbe veszi őket, mivel ezek a lények megérik egymás jelenlétét. A második rész amolyan bosszútörténetként szolgál, ugyanis főhősünk, Sinichi édesanyját megölte egy ilyen parazita. A filmet bár nem minden esetben lehet teljesen komolyan venni, főleg végtelennek tűnő befejezéseivel, de néha nem hezitál feltenni nekünk egy kérdést az emberi lét alapvető problémáiról, az idegenekhez való viszonyulásról, vagy épp az anyai ösztönök és érzelmek felülkerekedéséről. A film átmenet valahol a fekete komédia és a sci-fi/horror között. Jól követi a superhős filmek sémáját, miszerint két részre szabdalták. Az elsőben a protagonistánk megismeri és elfogadja új erejét, még a második részben kerül sor az epikus konfrontációra, amit jelen esetben - mint már említettem - a bosszú is vezérel. Az egyik legérdekesebb karakter a kémiatanár, Ryoko Tamiya, aki veszélyt nem jelent a diákokra, új identitására leginkább egyfajta tudományos kísérletként tekint. Teljesen lenyűgözi őt, ahogyan Sinichi és a parazita, Migi képesek az együttélésre. A későbbiek során úgy dönt, hogy teherbe esik, és végül az anyai ösztönök valóban felülírják fájának népiértő szándékait. A rendkívül szórakoztató film egyébként egy manga adaptáció.

Utoljára egy üdítő kis filmet szeretnék kiemelni, ami nem más, mint a *100 Yen Love*. Egy japán indie filmről van szó, amely díjat is nyert a Tokiói Nemzetközi Filmfesztiválon. A főszereplőt alakító Sakura Ando viszi el a hátán a filmet. A lány nagy utazáson megy keresztül a film során. A film elején még szüleinél lakik, leginkább a videojátékok foglalják le, majd amikor nővére hazaköltözik, kénytelen meglépni otthonról. Egy kis élelmiszer boltban dolgozik, ahol találkozik egy férfival, aki a közeli edzőterembe jár. Az összeköltözésük után Ichiko élete gyökeresen megváltozik. Kemény bokszoló lesz és az edzőteremben találja meg azt az elszántságot és támogatást, ami eddig hiányzott az életéből. Csodálatos az a változás, amin keresztül megy; a film elején még egyenesen se tudott állni, nemhogy kiálljon saját magáért. A történet azt meséli el nekünk, hogyan ébred

önbecsülésre Ichiko a boksolás segítségével. A filmben kellemesen vegyülnek a komédia és a dráma elemei, és a forgatókönyv olyan csalódások sorozatát vázolja nekünk, amelyek végül arra ösztökélik a hősnőt, hogy kezébe vegye az irányítást saját sorsa felett.

Ezek mellett még sok más remek alkotást sikerült megtekintenünk. Nagyon meghatározó élmény volt még számomra a *My Love, My Bride*, a *The Swimmers* és a *Meeting Dr. Sun*. Sajnos a díjnyertes filmek közül egyiket sem sikerült megtekinteni, az első kettő helyezett pedig a fesztivál első felében került levetítésre.

Ettől függetlenül is elmondhatom, hogy egy rendkívül színvonalas műsor és fesztivál fogadott minket, amely egy örök élmény marad, és ezúton is szeretném megköszönni az ELTÉ-nek és a FEFF-nek ezt a csodás lehetőséget.

A filmek megtekintése mellett különböző programokon is volt alkalma a látogatóknak részt venni, legyen az akár egy reggeli thai chi session vagy egy gésasmink workshop, a környező éttermekben és kávézóknak pedig különleges ajánlatokkal vártak bennünket.

Az alkotókat is igyekeztek közelebb hozni a

rajongókhöz, a legtöbb film vetítése előtt felszólították a színpadra vagy a rendezőt, vagy a szereplők valamelyikét. A FEFF Talks keretein belül pedig a készítőikkel hallgathattunk meg beszélgetéseket.

Ez alatt a pár nap alatt sikerült belekóstolnom a japán, dél-koreai, hongkongi vagy akár thai filmek legjobbjába. Ehhez egy gyönyörű, csendes kis olasz város szolgált helyszínül, és ha csak egy hét erejéig is, de sikerült elhozniuk Udinébe a szervezőknek a hamisíthatatlan ázsiai kultúrát, én pedig nagyon boldog vagyok, hogy ezt az élményt megoszthattam másokkal.

